

εἶπεν, ὡς ἀνέκοντες εἰς τὴν χορείαν τῶν πεπολιτισμένων Κρατῶν. Κινδυνεύομεν ὅμως νὰ ἐξελεγχθῶμεν ἀποκρινόμενοι τῆς ἐπεροδικίας, δι' ὅλως ἀντίθετον λόγον. «Παραδέχομαι τὸν Δημόπουλον, εἶπεν, ὡς τὸν παρὶς τῆς ὑπεράσπεισης, ὑβριστὴν, λιβελλογράφον, ἄξιον διὰ τὸ ἱκρίωμα. Αναβιβάζατέ τον, ὅταν θὰ τὸν δικάσητε, ἐκεῖ. Πλὴν ἤδη τιμωρήσατε τοὺς ἀρπαγὰς τῆς περιουσίας του». Χαριτολογῶν δὲ προσέθετο. «Ἡ ὑπεράσπεισις εἶπεν ὅτι ὁ Δημόπουλος κατήγγειλε τὸν Σκούφον τῇ ὑστεραίᾳ τοῦ γάμου του, ὅταν εἶδεν αὐτὸν λαβόντα καλὴν προίκα, ὅπως ἀποζημιωθῇ. Ὅντος ἀποδεδειγμένου ὅτι ὁ Δημόπουλος ἐμήνυσε τὸν Σκούφον τρία ἔτη μετὰ τὸν γάμον του, δεόν νὰ παραδεχθῶμεν κατ' ἀκολουθίαν τὴν γαμήλιον νύκτα τριετίαν ὅλην διαρκέσαν... Σὺ εἶπε πρὸς τοὺτοις ἡ ὑπεράσπεισις, νὰ θέσωμε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς συνειδήσεώς σας, καὶ δώσητε τὴν ψῆφόν σας. Ἦθελα παρακαλέσαι τὴν ὑπεράσπεισιν νὰ μοὶ εἴπῃ ποῦ τοῦ σώματος ἐδρεύει ἡ συνειδήσις, ὅπως τὴν ψηλαφίσῃτε...»

Εἰς ἑορκοῦ διακόπτω. Τί ἐννοεῖτε;

Λυκούδης. Ἐννοῶ ὅτι ἡ συνειδήσις δὲν ἐδρεύει οὔτε εἰς τὰ ὦτα, οὔτε εἰς τὴν ῥίνα. Σεῖς, ὡς καθηγητὴς, κἀλλιον γινώσκειται νομίζω ὅτι ἐξηγοῦμαι σαφέστατα.

Ἡ συνειδήσις ἐδρεύει εἰς τὴν ψυχὴν. Ἄλλως τε ἡμεῖς ἐγίναμεν πλέον (τόσας ἡμέρας δικάζοντες) ὄχι καθηγηταί, ἀλλὰ τσαγκαράδες. (Ἰλαρότης).

Ὁ Κ. Λυκούδης καταστρέφει τὸν λόγον ἐξαίτουμένος τὴν ἐνοχλήν τῶν κατηγορουμένων ἐπὶ κλοπῇ.

Ο ΑΓΓΛΟΣ ΕΥΘΥΜΕΙ.

Eastbourne.

(Ἰδε ἔριθ. 365.)

Ἄς μὴ περιορισθῶμεν εἰς τὸν τραχὺν χειρῶνακτα. Ἄς ἀνέλθωμεν εἰς ὑψηλότερα στρώματα τῆς παραλίας, ὅπου δυνάμεθα νὰ σπουδάζωμεν ὑψηλοτέρας τάξεις τῆς κοινωνίας. Εἶναι δωδεκάτη. Ἡ ὥρα αὕτη καθ' ἣν ὁ φλογερὸς ἥλιος τοῦ θέρους αἰωρεῖται ἐν τῷ κέντρῳ τῶν γλαυκῶν αἰθέρων ὡς πύρινον στέμμα, εἶναι ἡ καταλληλότερα πρὸς τοιαύτην σπουδὴν, καθὰ συνενοῦσα πάντα ἀνεξαίρετως τὰ πρόσωπα καὶ ἀπάσας τὰς τάξεις ἐν τῇ παραλίᾳ. Ἐπὶ τῶν ποικιλοχρῶν ψηφιδίων, παρὰ τὰ φιλοπαίγμονα κύματα, μουσικῇ λαμπρῶς κατηρτισμένη ἀναπέμπει κατὰ τὴν ὥραν ταύτην τοὺς γλυκυτέρους ἡχούς. Ὀλίγους πόδας ἄνωθεν τῆς μουσικῆς ἐπὶ τῆς ἀκρας τῶν κρηπιδωμάτων, πλεῖσται ἐδραὶ εἶναι παρτεταγμένα κανονικώτατα κατεχόμενα ὑπὸ διαφόρων προσώπων, μετὰ τῶν ὁποῶν διακρίνεται τὸ ὠραῖον φύλον. Ὁ ἀριθμὸς τῶν προσώπων εἶναι τοσοῦτος, ὥστε μὲ ὅλην τὴν μεγάλην ἔκτασιν τοῦ κρηπιδώματος κατὰ τε μήκος καὶ πλάτος δὲν λείπει ἡ συμπύκνωση. Οὕτω δὲ κατὰ τὴν μεσημβρινὴν ταύτην ὥραν ἀποτελοῦμεν ἅπαντες τὰ θεάματα μεγίστης οἰκειότητος. ἢ τὰ μέλη εἶναι πλήρη γοητευτικότητος οἰκειότητος. Καὶ εἶναι τόσον

ὠραῖαι, τόσω κομψαί, τόσω δροσεραὶ αἱ χάριες αἱ Ἀγγλίδες τῆς παραλίας τοῦ Eastbourne, καὶ ἀναδείκνυνται τόσην ἀφέλειαν καὶ τόσην ἐλευθεριότητα, ὥστε οὐδεμία εὐδαμονία δύναται νὰ συγκριθῇ μετ' ἐκείνην ἢ ἐκαστος αἰσθάνεται εἰς τοιαῦτα ῥωμάντικα μέρη ἐν τῷ μέσῳ τῶν ζωηροτάτων ἐκείνων καλλονῶν. Εἴτε τὸ κλίμα, εἴτε ἡ θάλασσα, εἴτε ὁ βίος, εἴτε ἡ συναίσθησις ὅτι σχεδὸν ὅλα τὰ εὐρισκόμενα ἐν τῇ παραλίᾳ ἐκείνῃ πρόσωπα ἀνέκουν εἰς καλὴν τάξιν, δίδουσιν εἰς τὰς καλλονὰς ἐκείνας τοιοῦτον ὕψος σπανίας οἰκειότητος καὶ παιδικοῦ θάρρους, ὥστε καθίσταται ἀκατανόητον διὰ τὸ ἀκόρεστος ποιητῆς τοῦ Δὸν Ζουάν νῦχτο νὰ εἶχον ὅλαι αἱ γυναῖκες ἀπὸ Βορρᾶ μέχρι Νότου ἐν στόμα διὰ νὰ τὰς φιλήσῃ ἀπάσας διὰ μιᾶς, ἐν ᾧ καὶ ἄνευ τῆς ἀντιφυσιολογικῆς ταύτης εὐχῆς ἡ δύναται νὰ συνδεθῇ τοῦλάχιστον μὲ τὰς Ἀγγλίδας ἀπάσας, διὰ μόνης τῆς ἐπισκέψεως τῶν διαφόρων παραλίων.

* * *

Καὶ ὅποσον περικαλλῇ ἀναδείκνυνται τὰ τρυφερά ἐκείνα τοῦ Βορρᾶ πλάσματα ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὠραίας ἐκείνης καὶ ποικίλης φύσεως. Ὅποταν ἡ ὁμίχλη καὶ ὁ ἀτμός τοῦ Λονδίνου ἐπισκιάζουσι τὰς λεπτὰς καὶ αἰθερίας νύμφας τῆς Ἀλβιόνης ὡς τὴν ἔκτακτον καὶ αἰγλήσαν λαμπρότητα ἀνταποδίδει ἐν μιᾷ στιγμῇ ἡ ποντιάς αὐρα καὶ τὸ γλαυκὸν στερῶμα τῶν ἀκτῶν! Δὲν εἶναι πλέον ἀνθρώπιναι ὑπάρξεις ἐκεῖναι! Εἶναι ἰδανικὰ φάσματα καλλονῆς, εἶναι ὀπτασίαι ποιητικῆς ἐκστάσεως, εἶναι μυθολογικαὶ Νηρηίδες, ἢ Χριστιανικοὶ Ἄγγελοι! Δὲν εἶναι σάρκες ἐκεῖναι, οὔτε βλέμμα, οὔτε μεδίμα, οὔτε ρωνή. Εἶναι ἀπὸς γάλακτος καὶ ἀρτηριακοῦ αἵματος, εἶναι ἀστράπη, ἀκτίς, ἁρμονία. Καὶ ἡ ἐσθὴς τῶν εἶναι τόσω ῥυθμικὴ καὶ ἐπαγωγὸς ἐν τῇ αὐστηρᾷ ἀπλότητι ἣτις τὰ χαρακτηρίζει, ὥστε νομίζει τις ὅτι ἐγεννήθησαν καὶ ἀνεπτύχθησαν ἐν αὐτῇ. Ἡ διασκευὴ, ἡ ἐντασις, αἱ καμπαὶ καὶ ἡ ἀναλογία ἦν κατορθοῦσι νὰ δίδωσιν εἰς τὰ εὐτυχῇ ὑφάσματα ὅτινα συνιστοῦσι τὴν ἐσθῆτα τῶν παραλίων, τὴν καθιστῶσι θελκτικωτάτην. Πλὴν τὸν στέφανον τῆς χάριτος καὶ τῆς ἐντελείας ἐπιθέτει τὸ χρῶμα ὅπερ λίαν θαυμασίως γνωρίζουσι νὰ ἐκλέγωσιν αἱ κόραι τῆς Ἀγγλίας. Εἰς τινὰς ἐξ αὐτῶν δεσπόζει τὸ λευκόν, ὅπερ συνδυαζόμενον μετὰ τῆς ἀλκαστροειδοῦς χροῆς τοῦ προσώπου των, διασπείρει πανταχοῦ ἥρεμα καὶ ἡδέα αἰσθήματα μετὰ φανταστικωτάτων ἰδεῶν. Ἀλλ' εἰς τὰς πλείστας παρατηρεῖται τὸ περιφνημον καὶ ἐξαισίον Pink-colour, τὸ χρῶμα τοῦ θερινοῦ σιρμού ἐν Λονδίῳ, ἀποτελούμενον ἐξ ὠραίας ῥοδῶδους ἐπιφανείας διατεινομένης ἐπιχαρίτως ὑπὸ λεπτοτάτων καὶ σχεδὸν ἀεράτων λευκῶν γραμμῶν. Τὸ χρῶμα τοῦτο τῆς ἐσθῆτος βασιλεύει καὶ ἐν Eastbourn, χρῶμα πλήρες ἡδυπαθείας καὶ ἐξάψεως, χρῶμα ἀκατανόητου θελήτρου ἐπιδρωντος ἀμέσως οὐχὶ ἐπὶ τῶν αἰσθημάτων ἢ τῆς φαντασίας, ὡς τὸ λευκόν, ἀλλ' ἐπὶ τῶν αἰσθήσεων, χρῶμα παράγον τὸ φλογερὸν ἐκεῖνο καὶ πυρετώδες αἰσθημα ὅπερ ἐπυρπόλησε τὸν πατέρα ἀνδρῶν τε θεῶν τε, ὅταν εἶδε τὴν ἀδελφὴν καὶ σύζυγον του ὑπὸ τὴν ἔκτακτον ἐπήρειαν τοῦ δανεισθέντος εἰς αὐτὴν κέσσου τῆς Ἀφροδίτης.

(ἀκολουθεῖ).

Timeson.